

Sygn. akt II K 86/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 4 lipca 2017 r, 26 września 2017 r.

sprawy karnej z oskarżenia prywatnego P. M.

przeciwko

M. M.

s. A. i G. z d. W., urodz. (...) w m. Ł., PESEL (...), zam. (...) gm. Ś., nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2017 r. około godziny 10:15 złapał za szyję P. M. i zaczął go dusić czym naruszył jego nietykalność cielesną **tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.**

ORZEKA:

I. Oskarżonego **M. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie art. 217 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną kwocie 20 zł (dwudziestu złotych)

II. Na podstawie art. 46§ 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego P. M. nawiązkę w kwocie 1000zł (jeden tysiąc złotych),

III. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 444 zł (czteryście czterdzieści cztery złote) + 23 % podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżycielowi prywatnemu

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego P. M. kwotę 300zł (trzystu złotych) tytułem zwrotu wydatków

V. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty oraz wydatków postępowania, których nie obejmuje ryczałt, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. M. był przełożonym P. M. w firmie (...) w L..

dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (k. 29v.)

Dnia 13 lutego 2017 r. około godziny 10:15 M. M. miał pretensje do P. M. o to, jak wykonał jego polecenie w zakresie sprzątnięcia hały.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego **M. M.** (k. 29v.), zeznania świadka **P. M.** (k. 30)

M. M. podszedł do **P. M.** i powiedział, że mu zaraz „przypierd...”, na co ten odpowiedział mu „spróbuj”, więc **M. M.** powiedział mu, że ma „spierdal...”.

dowód: zeznania świadka **P. M.** (k. 30)

Następnie **M. M.** wszedł za **P. M.** do szatni, złapał go za szyję i zaczął go dusić.

dowód: zeznania świadka **P. M.** (k. 30), zeznania świadka **T. B.** (k. 32v.)

M. M. nie był karany za przestępstwa.

dowód: zapytanie o karalność (k. 15)

Oskarżony **M. M.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i złożył wyjaśnienia (k. 29v.). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż jego depozycje były sprzeczne z zeznaniami świadka **P. M.** (k. 30). Zeznania tego świadka znajdują potwierdzenie w kopii karty informacyjnej (k. 3), z której wynika, że u pokrzywdzonego stwierdzono otarcia naskórka na szyi po palcach. Sąd dał wiarę temu dokumentowi albowiem żadna ze stron, ani Sąd z urzędu nie zakwestionował ich prawdziwości oraz autentyczności. Zeznania pokrzywdzonego znajdują również wsparcie w zeznaniach świadka **T. B.** (k. 32v.), a częściowo także w zeznaniach świadka **R. D.** (k. 33), którzy potwierdzili, że oskarżony złapał pokrzywdzonego.

M. M. został oskarżony przez oskarżyciela prywatnego **P. M.** o to, że w dniu 13 lutego 2017 r. około godziny 10:15 złapał za szyję **P. M.** i zaczął go dusić naruszając jego nietykalność cielesną, tj. czyn zabroniony z art. 217 § 1 k.k.

Oskarżony **M. M.** w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oceniając wyjaśnienia oskarżonej w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego należało jednak przyjąć, że swym zachowaniem wyczerpał on znamiona występku określonego w art. 217 § 1 k.k. Wniosek ten wynikał z zeznań pokrzywdzonego **P. M.**, kopii karty informacyjnej, a także częściowo zeznań świadka **T. B.**, a częściowo także w zeznań świadka **R. D.**.

Występek określony w art. 217 § 1 k.k. jest zagrożony karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Rozważając w tych ramach wymiar kary wobec oskarżonego Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował popełnienie przez niego czynu w miejscu pracy, a także umiejscowienie naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, gdyż szyja jest organem ważnym dla człowieka. W ramach oceny zachowania oskarżonego z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności kary do stopnia winy sprawcy Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował okoliczność, iż oskarżyciel swym zachowaniem nie spowodował oskarżonego do naruszenia nietykalności cielesnej. Nienależyte wykonanie polecenia służbowego nie może być przecież traktowane jako usprawiedliwienie naruszenia nietykalności cielesnej w pracy. W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na korzyść oskarżonego Sąd potraktował natomiast uprzednią niekaralność za przestępstwo. Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego na podstawie art. 217 § 1 k.k. karę 50 stawek dziennych grzywny. Wymiar tej kary odpowiada zdaniem Sądu stopniowi społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżoną, który należy ocenić jako niezbyt znaczny. W ocenie Sądu kara co do jej rodzaju i wymiaru nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać z kolei za dość znaczny. Sąd wymierzając karę grzywny w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu poprzednia niekaralność oskarżonego za przestępstwo przemawia za tym, że czyn, który popełnił oskarżony miał charakter wyjątkowy i nie stanowił wyrazu tendencji do lekceważenia reguł współżycia społecznego. W świetle tych okoliczności nie ulega zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za wystarczające należy uznać wymierzenie grzywny w wymierzonym wymiarze. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji

ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że naruszenie nietykalności cielesnej innej osoby spotyka się z natychmiastową reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Przy określeniu stawki dziennej kary grzywny Sąd miał na względzie okoliczności wymienione w art. 33 § 3 k.k. Dochody uzyskiwane przez oskarżonego z pracy uzasadniały ustalenie stawki dziennej kary grzywny w wysokości 20 zł (k. 29). Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie I-szym sentencji wyroku.

Celem wynagrodzenia pokrzywdzonemu doznanej przez niego krzywdzie sąd w punkcie II-gim wyroku na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł na jego rzecz nawiązkę w kwocie 1000 złotych.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi prywatnemu z urzędu orzeczono jak w punkcie III-cim wyroku.

O kosztach postępowania należnych oskarżycielowi prywatnemu orzeczono na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. jak w punkcie IV-tym wyroku. Rozstrzygnięcie w tym zakresie obejmuje równowartość kosztów postępowania uiszczoną przez oskarżyciela przy wniesieniu aktu oskarżenia (300 złotych).

Sąd w punkcie V-tym wyroku na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 46, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty oraz wydatków postępowania, ponad kwotę ryczałtu, z uwagi na to, że ma ona na utrzymaniu trójkę małoletnich dzieci (k. 14).